

MONTSERRAT: Carbó, de Joaquim Biosca

L'ESTILITZACIÓ PERSONAL DEL PINTOR JOAQUIM BIOSCA

Per bé que sembli estrany, una de les coses que predisposaven els artistes moderns en contra d'En Joaquim Biosca era la seva forma de vestir, bon xic anacrònica en els temps actuals, en què, contràriament a com abans solia fer-se, les noves promocions artístiques procuren passar desapercebudes als ulls de les multituds. Però, què voleu fer-hi? En Biosca era fill de la seva època, d'aquella època en que l'artista creia cosa d'obligació convertir la seva persona en quelcom d'excèntric que el distingís del vulgus a primer cop d'ull. Era una mena d'orgull dels qui no es dedicaven a professions pràctiques, una espècie de rebel·lia, com si amb llurs melenes i xalines bohèmies marquessin un punt d'estridència en el ritme normal del viure quotidià.

Cert que molts dels artistes d'aquella època han seguit el curs del temps i han evolucionat en aquest sentit extern, per bé que substancialment segueixen essent els mateixos. Aquest canvi, implica valentia? Voleu dir que en molts d'ells el renunciament no ha anat precedit d'una punyida dolorosa que els ha deixat ben reclòs el deix d'una claudicació, que els ha robat quelcom de llurs il·lusions i de llur personalitat? Aneu a saber...

El que sí puc assegurar-vos és que En Biosca, com un soldat de l'ideal, vivia més que dels extremiments del moment, de les remotes vibracions d'aquella època en què es lliurà a l'art amb tota la fantasia i voluntat d'un jove ardit que fa de la noble bohèmia el seu estandard de brega i que vol passejar arreu del món les característiques de l'exèrcit montmartrois, seminari d'il·lusions, d'esperances i de brega a ultrança. De París recollí, en els seus primers anys, aquella parencia ornamental del jove que aspira a ésser tot un artista; i per un fenomen sentimental, i potser també per una singular visió d'estètica personal, no va voler renunciar mai a l'orgull de les seves patilles i del seu barret *veloutier*. Només la mort l'hauria pogut fer canviar de principis en

aquest sentit. El dir de la gent no el preocupava gens ni mica fàcilment hauria pogut fer callar les llengües que el blasmarven. — Es boig, — murmurava algú. — No sé per què no s'ha de vestir com tothom... — Senzillament, dic jo, perquè a ell li plaïa de vestir d'aquella guisa i era molt més valent i despreocupat que tota la taifa de criticastres que no gosarien presentar-se a la via pública sense una americana a l'última moda, la qual cosa no deixa d'ésser tampoc preocupació ridícula.

A fi de comptes, retornem a la dita popular: «L'hàbit no fa el monjo» i tothom té el dret d'escollir aquell que més li plagui, si s'hi troba bé. Altrament, en el fons no deixa d'ésser el mateix home i els ornaments externs no lleven ni afegeixen res al seu contingut espiritual.

ENRIC LLUELLES

EL QUÈ QUEDARÀ DE LA SEVA OBRA

Per al bon i inoblidable amic Joaquim Biosca, LA GRALLA fou un dels seus llocs predilectes, on, en el seu afany insaciable de proselitisme, difondí el seu credo múltiple de Pàtria, Art, Humanitat i Progrès.

Potser en tot aquest ample credo, la seva manifestació per ell més preuada, l'Art, fou tot sovint sacrificada, pel seu gran cor, a la Pàtria, a la Humanitat i al Progrès, i és perquè la seva vida, abandonada cordialment, no tenia mesura, i es donava sense forma preconcebuda, a la bona de Déu.

Això ens fa pensar que encara que la seva obra artística, com a cosa humana, en el balanç de la història no tingüés el valor que ara li concedim, quedaria sempre enaltida la seva tasca pel resultat positiu del seu proselitisme ultraïsta.

JOAQUIM BAS GICH